

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

41. Certus vitæ terminus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Aeternitatis Prodrömi Caput II.

59

Tab. c. 3. a. ratio probaret te. Hoc autem pro certo habet omnis, qui te co-
lit (o Deus) quid vita ejus si in probatione fuerit, coronabitur: si autem in tribulatione fuerit, liberabitur: & si in corre-
ptione fuerit, ad misericordiam tuam venire licebit. Non enim
delectaris in perditionibus nostris: quia post tempestatem tran-
quillum facis, & post lacrymationem & fletum, exultationem
infundis. Sit nomen tuum Deus Israel benedictum in secula.

Inc. cap. 6. Ergo, Beati qui nunc fletis, quia ridebitis. Vasa figuli pro-
bat fornax, & homines justos tentatio tribulationis. Agrotus
igitur ad omnem patientiam compositus dicat: Iras-
Domini portabo, quoniam peccavi ei: donec causam meam ju-
dicet, & faciat judicium meum, & educet me in lucem, videbo
justitiam ejus. Quod si divina ira tam gravis est quæ pur-
gat, quam erit gravis quæ damnat? Hanc nulla, illam vel
mediocris flectit patientia. Quapropter, mi agrote, ad
omnigenam te patientiam compone: Patientia tibi an-
*te omnia summè necessaria est. * Cibus tibi fortasse*
non sapit? Patientia: commune hoc Agrotis est, & ple-
rumque primum, eduliorum gustum non habere. Som-
nus tibi brevis & interruptus? Patientia, agroti vix un-
quam tam bene dormiunt ac sani. Dolores te urunt?
Patientia: hoc morbi proprium, hoc agrotare est. For-
tasse negligentius tibi ministratur? Patientia: agroti in
omnibus satisfacere, difficillimum. Fortasse desunt qui
recrent & solentur? Patientia: Christus Dominus con-
solator est optimus. At multa desunt, quæ necessaria vi-
dentur? Patientia: desint omnia, unica modò addit Pa-
tientia, & salva erunt omnia. Ad Carolum V. Impera-
tozem articuli morbo laborantem Elektor Brande-
burgicus Joachimus revisit, monuitque medicorum
operâ utendum. Cui Carolus: Optimum hic remedium,
inquit, est patientia. Ita prorsus: Agroti Panoplia est Pa-
tientia, hac ille se armet, & nec morbum, nec dolores,
nec mortem nimium formidabit. Cum his ille hostibus
fortiter congrederetur, & certò vincet: Nam Patientia
vincit omnia.

** Sit illud fortasse mi-*
nus elegans,
certe pru-
dens Anton,
Curvari ar-
ditiū est:
Non erit
clamor in
valetudi-
nario, si
patientia
fuerit in
infirmis,
& charitas
in infirmario.

Patientia
amatus
nec mor-
tem nec
dolores
timet.

§. 40. Tandem migrandum est, hospites sumus.

Cic. in Cat. Ita nostra hospitio similis. Nos in domo alienâ &
Vita nostra
hospitium
est.
Sup. cap. 5.
vers. 15. precariâ versamur; vix in eam admitti dimittitur,
et cum abeunte abire recordatio, tanquam memoria hospi-
tis unius diei præterierit. Non credis? redi post dies pau-
culos, & narra te ibi pridie hospitatum, negabit diversi-
tor, se tot supervenientibus ullius meminisse: sic fluctus
fluctum elidit, nubes nubem. Luculentissimè Augusti-
nus: Omnes, inquit, peregrini sumus. Ipse est Christianus, qui
& in domo suâ, & in patriâ suâ peregrinum se esse cognoscit.
Patria nostra sursum est, ibi hospites non erimus. Nam unus-
quisque hic & in domo suâ, hospes est. Si non est hospes, non
inde transit. Si transierit, hospes est. Non se fallat, hospes
est: velit, nolit, hospes est. Sed dimittit illam domum filius suus,
hospes hospitibus. Quare? Et in stabulo si esses, non alio veniente
discederes? Hoc facis & in domo tuâ. Cessit tibi locum pater
tuus, cessit filius tuus. Nec mansurus manes, nec man-
surus relinques. Si omnes transieris, aliquid quod transire non
potest, operemur: ut cum transieris, & illi venerimus, unde
non transeamus, opera nostra bona ibi inveniamus. Quando
igitur hospites sumus, migrare non reculemus. Non est
lætiùs iter peregrino quam in patriam.

§. 41. Tertius vitæ terminus.

Iob cap. 14.
vers. 5. Numerus mensium ejus, apud te est. Constituisti terminos
Vitæ dies
homini
annumera-
ti sunt.
** De ultimo*
vita termino
sermo est.
Numerus mensium ejus, apud te est. Constituisti terminos
ejus, qui præteriri non poterunt. Quidquid agas, o ho-
mo, quidquid moliaris, vitæ tuæ dies jam annumerati
sunt tibi. Orbis medicos ad te convoca; Podalirios,
Machaonas, Esculapios, Hippocrates & Galenos om-
nes reviviscere jube, non hi omnes vel horulam annis
*tuis apponent, ultra quam velis Deus, * Pharmacopolia*
exhaustas, aurum & uniones glurias, ut vitam extendas,
tamen terminos qui præteriri non poterunt, non pro-
movebis. Cautus sis, quantum velis, vitæ pericula om-

nia declines, morborum principis obstes, numerum
mensium tuorum non augebis. Optes, voveas, roges,
nihil agis; vitæ tuæ termini jam constituti sunt, nec un-
quam (quidquid resistas) præteriri poterunt. Arenam
maris tu quidem innumerabilem credis, sed & hanc
numeratam habet is, qui vitæ tuæ annos, menses, dies,
horas, momenta habuit numerata jam ab æterno. Quid-
quid vel ars tua, vel industria tibi promittant, spatium
vivendi nec unico momento tibi reddent auctius. Ci-
borum tibi præstantissimorum copia sit & selectus; vini
florem bibas; nunquam labores nisi ad sanitatem; tan-
tum somni capias quantum & lex archiatrorum, & ra-
tio valetudinis possit; ad numerum & calces & algeas,
nihilominus mortalis eris, & ubi vitæ tuæ metam (quam
Deus ab æterno prævidit) contigeris, age valedic rebus
humanis, & ad rationem reddendam te para; tribunal
te vocat. Nullam hic moram, nullas inducias, nullam
comperendinationem quære. Eundum est; ne tergiver-
sare: ratio reddenda est; ne excusa: mora omnis præcisa
est; ne dilationem postula. Numerus mensium cujusvis
hominis apud te est, o Deus: constituisti terminos ejus
qui præteriri non possunt, non possunt, non possunt.
Neque Senecam hoc latuit; Nemo, inquit, nimis citò mo-
ritur, qui victurus diutius quam vixit, non fuit. Tullius suum,
metasque dati pervenit ad eum.
Fixus est cuique terminus: manebit semper ubi positus
est: nec illius ulterius diligentia aut gratia promovebit.
Lectionem tuam centum medici, sexcenti amici, mille
cognati sepiant, eorum tamen nemo juvare te potest,
unus & solus Deus potest. Actum est de re, o homo,
actum est, & quidem actum est in æternum, si tunc ho-
stem habeas Deum. Æternum periisti, si hoc mortis
momento à Deo recessisti, aut, si prius recesseris, ad
Deum non accessisti, receptus in gratiam. Ultimum vi-
tæ tuæ momentum sententiam de te pronuntiat. Qualis
moreris, & cadis, talis resurges, talis vives in omnem
æternitatem. Ah! sapere incipe, & Deo vivere. Quidquid
agis, memento æternitatis.

Ats vel in-
dustria
spatium
vivendi
non potest
reddere
auctius,

Nulla in-
ducia
quærenda.
Consol. ad
Marciam
cap. 20.

Ultimum
vite mo-
mentum
sententiam
pronuntiat.

§. 42. Prima agroti Objectioncula.

Facile me ipsum solari potui cum lanus & valens fui:
facile provocabam mala absentia: ecce dolor, quem
tolerabilem esse dicebam: ecce mors, contra quam
multa animosè locutus sum:

Nunc animis opus Anea, nunc pectore firmo.
Nimirum aliud sensi cum steri, aliud nunc sentio cum
jaceo, in lectum dejectus. Extra arenam hostem lacesse-
re facile est; in hanc inferre animum illum quem extra
hanc conceperis, difficile. Mortem passim contemni-
mus, sed cum extra mortiferi teli jactum nos esse credi-
mus. At verò cum homo se in eodem cum morte circo-
conclusum vider, hostem quem spreverat, timere inci-
pit. Atque adeo aliud est, luctam meditari, aliud luctari:
illud etiam timere, hoc non nisi fortium est.

Quid ais, mi agrote, quid contra te ipsum queris? dit-
quid pristinam eamque bonam mentem mutas? Quasi
verò pugilis sit, cum in umbrâ est, sapere, & animos al-
tos gerere; cum luctâ suâ pulverem ingreditur, desperare
& animo collabi. Bonus gladiator etiam in arenâ con-
silium capit, etsi prius inops consilii. Quia, mi homo, &
aude: vicisti, si velis vincere; si possis non desperare. Edi-
tozem & Munerarium tuum Christum aspice te aspi-
cientem. Certaminis tui non spectator tantum est, sed Christus
& adjutor: & omnia arma quibus ipse usus, quasi manu nò tantum
tibi porrigit. At tibi illa forsitan, uti Saulis Davidi, habilia
non sunt? flagra, spinas, crucem recusas? Scutum cape
PATIENTIAM: hoc tectus eris & tutus. Cetera bono
Deo committe. Nosti illud Abrahami ad filium: DEVS
PROVIDEBIT.

Gen. c. 22.
vers. 8.

Objection-